

Birdylove

Birdylove

Sandra Ringoot

Schrijver: Sandra Ringoot
Coverontwerp: Liesl Meeremans
ISBN: 9789402180862
© Sandra Ringoot

Hoofdstuk 1

Begin oktober; een kille, sombere dag voor Tessa. Ze is leerkracht biologie en chemie, 35 jaar en woont in Leuven. Wat ooit voor haar een prachtberoep leek te zijn, is nu een sleur geworden. Wanneer ze voor de klas staat, verliest ze elke greep op de jongeren. Hun rumoer zwenkt aan tot chaos en wanorde in haar hoofd. Hun macht overstijgt haar woorden die als nutteloze tekstballonnen lijken te zweven in de klas. Elke opmerking kaatsen ze meesterlijk terug waardoor ze zich nietig klein voelt. Na de zoveelste aanvaring met de moeilijke leerlingen stoof ze huilend het klaslokaal uit. Ze voelde zich misselijk en duizelig wanneer ze snikkend door de gang liep richting de directeur. Ze klopte tweemaal op de deur.

‘Jawel, kom erin,’ zei hij nors.

Tessa stapte huilend het kantoor binnen van de directeur en stak meteen van wal.

‘Meneer, ik ben het beu, ik kan niet meer,’ klonk het terwijl ze nog met de deurklink in haar hand stond. Zijn ogen kwamen verbaasd boven z’n brilmontuur piepen en ze ging verder met haar betoog.

‘Die jongeren nemen me niet serieus, ze lachen me gewoon vierkant uit en drijven de spot met me. Ze willen hun taken niet meer maken, ik raak hopeloos achterop in

mijn schema. Ik kan niet meer slapen van de stress. Ik lig 's nachts te woelen in m'n bed. Ik kan niet meer stoppen met piekeren, het blijft maar malen in m'n hoofd. Ik kom niet meer tot rust, begrijpt u,' zei Tessa droevig.

Ze liet zich neerploffen in een zeteltje, graaide een tissue uit de zakdoekdoos en depte haar ogen droog vervolgens haalde ze beverig adem. Ze kreeg een rilling die traag liep over haar ruggengraat naar haar onderrug. Ze voelde de elastiek van haar slipje prikken van het zweet en gegeneerd draaide ze met haar knokige schouders om het ongemak weg te gommen. Het schetste perfect de situatie waarin ze zich bevond. Ongemakkelijk tegenover een harteloze tiran. Ze voelde haar ergernis zwaar doorwegen en toen de directeur zijn minutenlange zwijgen verbrak kreeg dit besef een ranzig kantje.

'Komaan mevrouw De Glee, overdrijf je niet een beetje?'

'Nee, ik meen het, ik kan echt niets meer aanvangen met die klas,' antwoordde ze kordaat en snoot haar neus. De directeur tuurde naar Tessa die vermoeid oogde en vermagerd leek. Zijn bronstige ogen gleden over haar twee heuvels alsof hij aan een bergbeklimming begon. Ze voelde zijn blik duiken in haar vrouwelijkheid waardoor ze nog meer van hem walgde.

'Hun klasgemiddelde is inderdaad ondermaats, maar we zijn nog maar aan het eerste trimester van het schooljaar begonnen. Het is jouw taak mevrouw De Glee, om hen te stimuleren een tandje bij te steken,' zei hij vastberaden,

terwijl hij achteroverleunde in z'n bureaustoel en zijn bril speels liet wiebelen in zijn hand.

'Maar meneer, ze zijn niet meer gemotiveerd om op de schoolbanken te vertoeven. Het kan hen geen moerschelen of ze al dan niet afstuderen.'

'Ik ken de definitie van probleemjongeren wel, maar andere leerkrachten hoor ik anders niet klagen over die klas.

Misschien ligt het aan jouw aanpak?'

Verbouwereerd stooft ze zijn kantoor uit in tranen. Dit was de druppel té veel, dit hoefde ze niet te pikken. Als zelfs hij ging twijfelen aan haar geschiktheid als leerkracht.

Vloekend stapte ze in haar auto, ze reed als een gek door het centrum van Leuven. Zwetend als een paard,

slalommend door de straten. Ze verachtte hem en draaide bruusk aan haar stuur, in gedachten draaide ze zijn nek om.

Toen ze thuiskwam liep ze leeg als een ballon, haar levensenergie ontsnapte uit haar lichaam. Ze zonk weg in een depressie. De volgende ochtend bleef ze wezenloos liggen in bed, starend naar het plafond, ze kon niet meer, ze was doodop. Tessa was futloos, haar ziel

getormenteerd. Radeloos belde ze de huisarts op voor een huisbezoek. Gelukkig zag hij de ernst van haar toestand in, waardoor hij diezelfde ochtend nog aan haar deur stond.

Tessa vertelde met horten en stoten haar kwellingen, door haar tranen heen. De dokter stelde meteen vast; een burn-out.

Eva was zestien jaar getrouwd met Harry. Ze hadden geen kinderen, maar dat was nooit echt een gemis geweest. Ze hadden een mooie tijd achter de rug. Maar sinds enige tijd was er iets veranderd in haar huwelijk. De routine was langzaam binnen komen sluipen als een dief in de nacht. De afstand tussen Harry en haar werd beetje bij beetje groter. Ze leken de laatste tijd naast elkaar te leven, als broer en zus. Hun relatie zat verankerd aan de dagelijkse sleur van het leven.

‘Harry, wil jij straks de terrasramen lappen? Dan kan ik de woonkamer kuisen en kunnen we straks misschien iets leuks gaan doen,’ zei ze hoopvol.

‘Bij m’n schoonmoeder langsgaan op visite, ik dacht het niet,’ zei hij kort.

‘Nee, ik dacht meer aan een avondje bioscoop,’ zei Eva en zette de emmer met sop op de grond.

‘Naar het schijnt is die nieuwe film met Jennifer Aniston best wel leuk,’ zei ze verlangend naar een beetje romantiek op een kille oktoberavond.

‘Wat, zo’n zielig klef gedoe daar ga ik m’n avond toch niet mee verbrodden. Trouwens het is vanavond een belangrijke voetbalwedstrijd op de televisie, “CLUB BRUGGE” speelt en dat wil ik niet missen,’ zei Harry, sloffend naar de koelkast. Hij trok de onderste lade open en nam stiekem een chocoladereep uit de koelkast.

‘Ga je weer snoepen? We gaan straks avondeten, denk aan de kilo’s Harry,’ zei ze geïrriteerd.

‘Oh vrouwke, wat kan jij zeuren hoor, net je moeder,’
mompelde hij en slofte naar de zetel.

‘Ik verheug me op die wedstrijd straks in goed gezelschap,’
zei hij en wreef in zijn handen.

‘Hé, bedoel je mij?’ zei Eva met een sprankeltje hoop.

‘Nee, ik bedoel m’n biertjes.’

Hij hief een kratje bier triomferend in de lucht en lachte.

‘Ik had me zo verheugd op een romantisch avondje Harry,’
zei ze droevig en wrong haar dweil uit. “Vrouwke” noemt hij
me, dacht ze. Aan het begin van onze relatie noemde hij
me nog schatje en toonde hij nog aandacht voor me. Ze
ging voor de spiegel in de gang staan en keek naar haar
spiegelbeeld. Ze zag een vrouw van 41 jaar die vermoeid
oogde. Ze had in haar spijkerbroek nochtans een slank
figuur. Ze ging dichterbij de spiegel staan en keek naar
haar huid. Ze zette haar bril af, streek langs haar slapen en
merkte de eerste rimpeltjes aan haar ogen op. Haar
blauwe ogen die anders zo sprankelend leken, oogden nu
dof en vermoeid. In haar kruin glinsterden de eerste grijze
haartjes.

‘Harry, ben ik oud geworden, vind je me nog aantrekkelijk?’
riep ze door de gang naar de woonkamer toe.

Harry las de voetbaluitslagen in de krant en antwoordde
verstrooid: ‘Breng je mij nog een chocoladereep, vrouwke.’
Een goedkope slavin, dat was ze voor hem, ze voelde zich
eenzaam in haar huwelijk. Alle passie was weg. Haar leven
was zo voorspelbaar geworden en uitzichtloos. De vlinders

in haar buik waren al lang gaan vliegen, het liefdesvuur al lang gedoofd. Die avond trok ze vroeg naar bed en huilde zichzelf in slaap, ze was emotioneel een wrak. De volgende ochtend belde ze naar haar moeder en vroeg haar om raad. Ze vertelde dat haar huwelijk uitzichtloos was en barstte in tranen uit.

'Ma, ik kan zo niet meer verder, ik ga vanbinnen kapot,' zei ze.

Op aanraden van haar moeder trok ze naar de huisarts. Ze was een waterval aan emoties en stortte haar hart uit. De huisarts maakte notities en kwam tot het besluit; een depressie.

Hilde was 36 jaar en single. Ze had goed genoten van het leven. Plezierreisjes maken naar Praag, Milaan en Barcelona met enkele vriendinnen om te gaan shoppen en feestjes af te schuimen waren de laatste zes jaar, schering en inslag. Ze had een goede vaste baan als vertegenwoordigster van horecabenodigdheden bij een bedrijf in Antwerpen en woonde in een gezellig appartement. Ze ging uit en kwam thuis wanneer ze wou en had vrienden bij de vleet. Maar sinds enige tijd had ze een knagend gevoel. Door een toevallige ontmoeting in de supermarkt werd dit verlangen pijnlijk bevestigd. Bij het boodschappen doen in de supermarkt botste ze op een oude schoolvriendin.

‘Hé, Hilde dat is lang geleden. Hoe gaat het met je?’ klonk het achter haar, aan de kassa. Ze draaide zich om en herkende het guitige gezicht van haar schoolvriendin.

‘Oh Inge, jeetje dat is inderdaad lang geleden. Hoe gaat het met je?’ vroeg Hilde en gaf haar vriendin een knuffel. ‘Heel goed dank je, opnieuw zwanger zoals je kan zien,’ zei Inge trots en ze stak haar beginnend bol buikje naar voor.

‘Hé gefeliciteerd meid, wat leuk voor je. “Opnieuw”, zeg je, bedoel je soms dat nummertje twee onderweg is?’ vroeg ze.

‘Het is m’n derde zwangerschap. We hebben al twee meisjes, Floortje is drie jaar en ons Britt wordt volgende week vijf,’ zei ze trots.

‘Maar Luc, mijn echtgenoot wou nog dolgraag een zoon,’ zei ze dromerig en wreef liefdevol over haar welvende buik. Hilde voelde een vlaag van jaloezie opkomen. Zij voelde ook haar biologische klok tikken en verlangde eveneens naar een vaste partner. Liefst iemand die haar spoor in het leven op hetzelfde ritme meestapte. Een zielsgenoot waarmee ze huisje-tuintje-kindje kon gaan spelen.

‘Heb jij al kinderen, Hilde?’ was de onvermijdelijke vraag die ze verwachtte.

‘Nee, ik ben nog altijd single,’ antwoordde ze luchtig. Alvast, ze probeerde zo luchtig mogelijk te klinken, maar het voelde leeg en droevig aan.

‘Oh, wat jammer voor je,’ zei Inge. ‘Het wordt stilaan tijd voor kinderen, Hilde. Straks is het te laat, we worden er niet jonger op,’ zei ze terwijl ze de boodschappen uit haar winkelkar nam en op de band zette.

‘Eerst een knappe man zoeken, laat ik daar mee beginnen,’ zei Hilde die zich ongemakkelijk voelde door dit confronterend gesprek. Het liefst had ze de supermarkt buiten gestormd en gaan uithuilen in de veilige cocon van haar auto.

‘Je ziet er nochtans goed uit, Hilde. Jij was altijd de knapste van ons clubje, weet je nog wel,’ zei Inge. En of ze het zich nog kon herinneren, alsof het gisteren was. Hun dansgroepje, die elke woensdagnamiddag trouw samenkwam in de garage van Patricia’s ouders om te oefenen op loeiharde discomuziek. Met hun glittertruien, flashy beenwarmers en lycra-leggings aan dansten ze de sterren van de hemel.

‘Dank je,’ zei ze beteuterd en rekende vlug af aan de kassa. ‘Geniet van je zwangerschap en het beste dan maar, hé,’ riep ze nog vlug en forceerde een glimlach. Ze draaide zich vlug om en liep naar de uitgang, haar handen trilden en ze voelde zich misselijk worden. Misselijk van jaloezie omdat zij dit alles hoefde te missen in haar leven. Ze liep naar haar auto toe, opende vlug de laadbak en liet het plastic boodschappenzakje met fruit vallen op de grond. Ze barstte in tranen uit en ging in de auto zitten janken en piekeren. Ze was totaal overstuurd. Ze

zat voorovergebogen, als verkramppt met het voorhoofd leunend tegen het autostuur. De verwijten spookten door haar hoofd. Waarom kon zij niet gelukkig zijn, zoals de meeste van haar leeftijdsgenoten die een man aan hun zijde hadden en een stel kinderen erbij? Hun leven had tenminste zin, het hare was hol en leeg. Die avond begon het echt te dagen en haar hersencellen deden overuren. Zou ze ooit de ware vinden of zou ze eenzaam oud worden? Ze keek naar een romantische film, die ze halverwege jankend afzette om nadien naar bed te trekken met een fles wijn. Ze was het zo beu om alleen te zijn en wilde twee armen om haar heen die haar zouden beschermen en liefkozen. De volgende ochtend ging ze te rade bij haar huisarts. Hij luisterde naar haar verlangens en verdriet, hij concludeerde: een depressie.

Alsof een engel zich ermee gemoeid had, kregen de drie depressieve vrouwen dezelfde reisfolder in hun brievenbus. Die folder was de aanzet, een vonk die hun wakker schudde en de rest van hun leven ging bepalen. Het betrof een reis naar Queensland, die de mooiste plekken zou onthullen met begeleiding van een gids aan een democratische prijs. Eva beseftte dat ze nood had aan een sabbatperiode in haar huwelijk. Dus ging ze naar het reisbureau om verdere informatie en stemde toe in de reis. Toen ze het reisbureau verliet en naar huis wandelde zag

ze haar in gedachten al de kustlijn afwandelen met de voeten in de branding van de zee.

Tessa, die leek eerst een beetje te twijfelen of ze wel op reis zou gaan. Ze had de folder al weggemoffeld in haar bureaulade onder klasschriften en had enkele keren de folder er terug uitgehaald en herlezen. Maar de verlokking van de prachtige panorama foto's was te sterk en gaf uiteindelijk de doorslag dat ze zwichtte.

Hilde bestelde de reis in een impulsieve bui, ze had zin in wat avontuur. Alle drie verlangden ze naar iets nieuw in hun leven, een afleiding zeg maar. Een vlucht uit de dagdagelijkse bekommernissen met als streefdoel: een oplossing voor hun verdriet. Misschien een doorbraak naar hun genezing toe? In ieder geval kregen ze een beetje hoop in hun doelloos leven.

Daarom nam Tessa verlof zonder wedde, ook al was de directeur niet meteen overtuigd van haar voorstel. Hij moest tenslotte een vervangende leerkracht vinden op korte tijd. Maar toen haar collega met een jonge, knappe kandidate op de proppen kwam als vervanging, ging hij meteen akkoord. Het leek haar zalig om nu even ver weg te zijn van die rotschool. De chaos die er nu heerste in haar hoofd, om te kunnen zetten in rust en zo een positieve ingesteldheid terug te krijgen. Daar zou ze voor vechten.

Harry stemde toe dat zijn "vrouwke" alleen op reis ging. Hij kon de voetbalwedstrijden voor geen geld missen. Hij

beloofde dat hij elke dag zou gaan eten bij zijn schoonmoeder. Hoewel hij elke dag naar de frituur om de hoek zou gaan, wist ze vrijwel zeker. Maar het kon haar niet deren, ze had nood aan een zorgeloze tijd. Om haar huwelijk te analyseren en haar toekomst te plannen. Want er moest iets gebeuren, deze situatie kon niet blijven duren. Dat beseftte ze maar al te goed. Deze reis zou haar de tijd geven om een oplossing te zoeken. Alles helderder te zien, want nu gierden de zenuwen door haar lichaam. Hilde had een sluimerend voorgevoel dat haar droomman misschien wel een Australiër zou kunnen worden. Ze vertrouwde erop dat het leven eigenlijk nog iets moois voor haar in het verschiet had. Het werd hoog tijd, dat ze een gezin zou gaan stichten.

Naarmate de vertrekdatum naderde kregen de drie vrouwen met een depressie/burn-out er meer en meer zin in. Een ander continent, een verre reis en nog een week te gaan voor de uittocht. Ze hadden nog zo veel te doen; een visum online aanvragen en de koffers inpakken. Aan het reisgezelschap hadden ze nog geen seconde gedacht, daar waren ze te opgewonden voor. Zeker één ding hadden ze al gemeen; de liefde voor het reizen.

Het enige doel was op tijd te zijn in de luchthaven. Harry zette Eva af en droeg haar koffer als een echte gentleman naar de ingang. Ze namen afscheid met een formele kus en Harry reed daarna onmiddellijk richting café.

Hilde werd afgezet door haar vader en Tessa kwam met het openbaar vervoer tot aan de luchthaven. Ze waren allemaal ruim op tijd. Ze verzamelden aan de infokiosk in de vertrekhal, zoals afgesproken.

Het reisgezelschap bestond uit twintig vrouwen, hun leeftijd schommelde tussen de dertig en zestig jaar. Zo waren er singles, getrouwde dames en natuurlijk ook gescheiden dames.

De gids stond hun al op te wachten met zijn oranje regenscherm, dat trouwens het symbool van het reisagentschap was en de verwelkoming klonk hartelijk: 'Dames, fijn dat jullie allemaal mooi op tijd zijn. Mijn naam is Paul en ik zal jullie gidsen doorheen Queensland.' De dames keken nieuwsgierig in 't rond en keurden mekaar. Eva stond naast twee jongedames en stelde zichzelf spontaan voor.

'Aangenaam, ik ben Eva en jullie?' Ze stak haar hand uit en Hildes blik bleef meteen haken aan Eva's trouwring.

'Ik ben Hilde.'

'Mijn naam is Tessa, aangename kennismaking.'

'Dames, laten we gaan inchecken, volg me maar naar incheckbalie zes,' zei de gids en de vrouwengroep volgde.

De stress sloeg meteen toe bij het inchecken.

‘Hebben jullie die rare man met die baard en zwarte rugzak ook gezien?’ zei een dame tot enkele reisgezellen.

‘Het zal toch geen terrorist zijn zeker, ik mag er niet aan denken dat hij op ons vliegtuig zit,’ zei ze gespannen. Alle ogen gingen richting de verdachte man die eigenlijk zijn grootouders ging bezoeken in India.

‘We houden hem in de gaten en als we ook maar iets verdacht opmerken, halen we er security bij,’ commandeerde er iemand.

‘Tja, sinds die aanslagen lijkt elk dubieus individu verdacht, nietwaar,’ merkte er iemand op. De gids had het gesprek met argusogen gevolgd en kwam tussenbeide. ‘Is iedere man met een baard dan een potentiële terrorist, denk je? Ik denk dat de controles sedert de aanslag in Zaventem heel wat verscherpt zijn, dames. Kijk maar eens naar die rij aan de douane waar we zo meteen moeten aanschuiven,’ zei hij kalm en hij wees naar een ellenlange rij.

‘OMG, wat een ellende,’ zei er iemand.

De controle bij de douane was inderdaad uitgebreider, waardoor er lange rijen wachtenden stonden. Wanneer men ging aanschuiven bij de linkse rij, dan leek het vlugger te gaan bij de rechtse rij. In ieder geval, iedereen moest dit protocol lijdzaam ondergaan.

‘Dames, dit hoort nou eenmaal bij reizen,’ verduidelijkte de gids.

‘Onze vlucht vertrekt om 21u40 aan gate A8. We hebben een tussenstop in Taiwan na 11u vliegen.’ Ze gingen door

de taxfree zone en de vrouwen gingen parfums keuren. De gids kocht een lekker geurtje voor zijn partner en wandelde door naar de gate. Het inschepen verliep vlotjes en het reisgezelschap klikte zich vast. Het vliegtuig steeg op richting Taiwan. Het drukke gekwetter van de vrouwen ging naarmate de vlucht vorderde, over in een welgekomen rust. In Taipei hadden ze drie uur te wachten op de aansluitende vlucht richting Brisbane. Enkelen maakten gebruik van een nieuwe faciliteit die de luchthaven aanbood; nekmassages tegen de stress. Bevallige Taiwanese masseuses namen gespannen toeristen onder handen. Sommigen trokken naar de taxfree-zone, anderen doodden de tijd met een dutje. Omdat ze reisden met een low cost-maatschappij hadden ze nou eenmaal te kampen met lange wachttijden. Nadien kon het reistraject gewoon verdergaan. De Vlaamse vrouwen doorkliefden het luchtruim. Na 8u50 vliegen was de eindbestemming bereikt. Plaatselijke tijd: 5u30- temperatuur in Brisbane: 20 graden.

De kleine groep verzamelde met hun gids in de aankomsthal van de luchthaven. 'Eindelijk zijn we er dames,' zei de gids goedgezind omdat alles vlot was verlopen en er geen koffers achtergebleven waren. 'We begeven ons naar de uitgang, de bus staat daar al te wachten. Gelieve me te volgen,' zei hij tot de groep die

toch wat vermoeid leek.

Toen ze heulend met hun koffers de luchthaven van Brisbane buitengingen, kwamen de indrukken die een nieuw continent herbergt onmiddellijk op hun af.

‘Oh zalig, ik kan de geur van ‘down under’ ruiken,’ zei Eva opgewonden en het leek of ze al genoot bij haar eerste stap op het prachtige continent.

Het warmteverschil met het kille België was aangenaam, het tijdsverschil was iets lastiger bij het reisgezelschap.

‘Ik snak naar een frisse douche, een degelijke maaltijd en een zacht bed om wat te rusten,’ zei Tessa die zich bezweet voelde en niet meer zo fris rook.

Ze namen de autocar die hen naar het hotel zou brengen.

De gids nam vooraan plaats naast de chauffeur, de dames namen plaats bij wie ze instinctief aanvoelden dat ze een gemeenschappelijke interesse hadden om de rest van de vakantie mee te kunnen uitpakken.

‘Dames, onze uurwerken worden acht uur verdergezet.’

Iedereen knikte en volgde het bevel van hun gids op. De meeste reizigers hadden ook last van een jetlag; ze hadden droge branderige ogen en werden geteisterd door zeurende hoofdpijn. Voor de meeste Vlaamse vrouwen was het een kennismaking met hun eerste grote reis naar een ander continent. Een sprong in een avontuur of in het duister, wat zal het worden? Bij aankomst in het moderne hotel, was iedereen uitermate tevreden.

‘Dames, wat vinden jullie van het hotel?’ vroeg de gids

toen ze voor het hagelwitte hotel stonden.

‘Mooi, ultramodern,’ klonk het in de groep.

‘Ja, alles is design ingericht,’ verduidelijkte de gids die zich naar de balie begaf.

De kamers werden verdeeld en iedereen kon rustig zijn koffer uitpakken. Na een lekkere lunch gingen enkelen een kleine wandeling maken om de omgeving al een beetje te verkennen. Anderen verkozen om een beetje te rusten. De temperatuur was op dat moment al opgelopen tot 25 graden. De gids had gekozen om een beetje te luieren aan het zwembad. Hij spreidde zijn witte handdoek op een ligstoel en nam plaats. Zalig, “dolce far niente”, dacht hij en hij tuurde naar de andere badgasten. Hij hoorde Duits, Engels en Italiaans praten rondom hem. Europa was goed vertegenwoordigd, dacht hij. In het zwembad dreef een opblaasbare zwaan eenzaam onder de strakblauwe hemel. De zon streefde zijn bleke huid en hij viel in slaap. Opeens schrok hij wakker van het zoemende geluid van zijn mobieltje aan zijn dijbeen.

‘Hallo schat? Tja, ik was in slaap gevallen aan het zwembad.’

‘Hey, sorry voor het storen.’

‘Het geeft niet hoor, jij stoort nooit, schat. Ik ben blij dat ik je hoor,’ zei Paul opgetogen.

‘Ik ben net wakker, hoe is het daar in Australië?’

‘Alles is goed verlopen, de koffers waren er allemaal. Het weer is heerlijk.’

‘Is het warm in Queensland?’

‘Ja, zo’n 26 graden is het hier.’

‘Valt de groep mee?’ klonk het nieuwsgierig.

‘Tja, ik hoop het wel, er zitten een paar plezante tussen, denk ik.’

‘Me niet bedriegen, hé scheetje. Je weet het, handjes thuishouden.’

Paul kon zijn lach niet inhouden. ‘Oh lieverd, je kent me toch al langer dan vandaag.’ ‘En smeer je je wel goed in, scheetje?’

‘Jaja, ik smeer me goed in.’

‘Wees ook voorzichtig!’

‘Natuurlijk, maak je maar geen zorgen. Trouwens, ik mis je al.’

‘Ik mis je ook, ik zie je graag, scheetje van me.’

‘Ik jou ook,’ antwoordde hij en hij nam de zonnemelk en smeerde zijn kale knikker in.

Die namiddag leek het of de wijzers van de klok in het andere continent sneller draaiden dan in het kille noorden.

Het was behoorlijk warm op hun nieuwe vakantiebestemming. Enkelen vreesden of ze de hoge temperaturen wel zouden aankunnen. Maar na het verkwikkend dutje en de verfrissende douche die de vermoeidheid wegspoelde zagen ze het weer helemaal zitten. De vrouwen kwamen opgetogen de eetzaal binnen en ongetwijfeld werden er klikjes gevormd. Als een georkestreerd schouwspel zwermde ze naar hun favoriete

tafelgenoten als bezeten mieren naar hun zoete prooi. Zo had je de tafel van de sportievelingen, een tafel met enkele natuurfanaten, enkele modedefreaks en wat eenvoudige zielen die niet meteen opvielen. Oh ja, en het tafeltje met Hilde, Eva en Tessa niet te vergeten. De kennismaking verliep op een ongedwongen manier en de vakantie kon eindelijk van start gaan. De drie dames leken zich te verstaan.

‘Ik woon in Brugge en jullie?’ vroeg Eva en ze sopte haar broodje in haar tomatensoep.

‘Ik woon in Antwerpen, lekker dicht bij m’n werk. Ik ben vertegenwoordigster,’ zei Hilde.

‘Oh, en in wat dan juist?’

‘In horecabenodigdheden, in feite alles wat de restaurants nodig hebben en geloof me, onze catalogus is behoorlijk dik.’

‘Wat leuk voor je, ik ben van Leuven, waar ik chemie en biologie geef,’ zei Tessa die haar beroep de laatste tijd meer haatte dan liefhad.

‘Leuk, en zijn jullie getrouwd?’ vroeg Eva.

‘Nee, ik ben alleen,’ zei Tessa.

‘Ik ook,’ antwoordde Hilde.

‘Ik ben getrouwd met Harry,’ zei Eva en die woorden klonken somber uit haar mond. ‘Oh, en wou hij niet mee op reis komen of kon hij geen verlof nemen?’ vroeg Tessa nieuwsgierig.

‘Nee, ik wou liever alleen komen om alles eens op een rijtje

te kunnen zetten. De laatste tijd zijn er wat spanningen in ons huwelijk,' zei Eva en ze verschoot van haar openheid.

'Dan zal deze reis je goed doen, even weg van alle zorgen,' zei Hilde liefdevol.

'Ja, ik hoop het,' zei Eva en ze liet een geladen zucht.

'Maar blijft je man dan bij de kinderen, want het is toch school deze periode, niet?' vroeg Hilde en ze deed een extra kwak mayonaise op haar sla.

'We hebben geen kinderen,' zei Eva.

'Oh, bewust of...?' vroeg Tessa voorzichtig.

'Wel, we hebben dat eigenlijk nooit als een gemis ervaren,' zei Eva dapper.

'Oh, het valt me op dat er geen mannen zijn meegekomen,' viel Hilde in, die het gesprek iets té diepzinnig voelde worden. 'We zijn met twintig vrouwen, wat wil dit zeggen?' zei Hilde mysterieus.

Eva en Tessa trokken de schouders op en hadden geen flauw idee wat ze bedoelde. 'Wel, dat de vrouwen aan de macht zijn natuurlijk,' zei Hilde opgetogen.

Ze waren opgewekt en genoten met volle teugen. Het zal aan de ongedwongen, lazy sfeer gelegen hebben, maar het schaterende gelach kwam van het tafeltje met de drie vrouwen...met een depressie/burn-out?

Hoofdstuk 2

De volgende ochtend zaten ze aan de ontbijttafel.

‘Wat zullen we vandaag gaan doen?’ vroeg Eva aan haar twee nieuwe vriendinnen. ‘Wel, als we vandaag eens lekker nietsdoen,’ zei Tessa en ze nam een slok van haar straffe koffie.

‘Ja, een luierdagje om te bekomen van de lange vlucht lijkt me eerlijk gezegd meer dan welkom. Zijn jullie akkoord?’ vroeg Hilde die haar potje vruchtenyoghurt uitlepelde.

‘Ja, goed plan, laten we naar ‘The Lagoon’ gaan,’ zei Eva opgewekt.

‘Waarheen zeg je?’ vroeg Tessa.

Eva nam de folder die ze toegestopt gekregen had bij aankomst in de luchthaven. Ze sloeg de folder open en toonde het artificiële strand met zijn aangelegde lagune.

‘Oh wat mooi, laten we daar gaan zwemmen,’ zei Tessa die meteen overtuigd was van de paradijselijke badplaats.

‘Met deze temperaturen kan ik inderdaad pootjebaden en nog veel meer,’ zei Hilde mysterieus.

‘Wat bedoel je, Hilde?’ vroeg Eva nietsvermoedend.

‘Nou, mannelijk schoon keuren, bedoel ik natuurlijk. Wat had jij misschien in gedachten?’ vroeg Hilde aan Eva.

‘Ik heb eerlijk gezegd wel zin om wat kleur op te doen. Kijk m’n armen en benen zijn zo afschuwelijk bleek,’ zei ze en

ze toonde haar spierwitte benen die op melkflessen leken. Ze gingen naar hun kamer en maakten hun strandtassen klaar, namen nog vlug een fles zonnemelk, wat snoep en verlieten het hotel. Op de strandpromenade waren veel wandelaars die genoten van het lekker weer. Sloffend op hun slippers gingen ze 'Streets Beach' binnen.

'Jeetje, hoe komen ze er toch op van zo'n prachtige lagune aan te leggen in hartje stad.'

'Ik vind het geweldig, kijk je hebt hier praktisch alles; een mooi strand, een lagune met tropische planten en als je wil zuipen: een cocktailbar,' zei Tessa opgetogen.

'Dan heb je de coole badmeesters nog niet gezien zeker. Dames, we zijn goed omringd zou ik zeggen,' grapte Hilde. Ze lachten hartelijk en Eva zei: 'Moet je die witte zandkorrels zien, ze schitteren in de zon. Net een postkaart, zo mooi.' Ze installeerden zich op hun strandlaken en genoten van de eerste warmte van de zon, na dat vochtig rotweertje van in België.

'Dames, zijn jullie blij dat jullie deze bestemming gekozen hebben?' vroeg Hilde luchtig.

'Yep,' antwoordde Tessa en Eva knikte.

'Mis je Harry, Eva?' vroeg Hilde.

'Pff, neen hoor,' antwoordde Eva en ze trok haar schouders op.

'Ga ik m'n droomman hier ontmoeten?' vroeg Hilde.

'Zeker weten,' antwoordden Eva en Tessa in koor.

De dames genoten met volle teugen. De zon scheen fel,